

SİHÂK
(سحاق)Kadınlar arasındaki
eşcinsel ilişki.

Sözlükte **sihâk** (*sahk*, *müsâhaka*) “sevici-lik” (lezbiyenlik), *müsâhika* ve *sehâka* “sevici” (lezbiyen) anlamına gelir. Ezherî gibi dilciler bu kullanımın İslâm’dan sonra ortaya çıktığı (müvelled olduğu) kanaatindedir (*Tehzîbü’l-luğa*, “shk” md.). Cevâd Ali ise bazı dil bilginlerinin bunu Câhiliye dönemine kadar geri götürdüklerinden hareketle kelimenin müvelled olmadığını ancak, mecazi anlatımlarda yer aldığını ve bu kullanımın İslâm’dan sonra yaygınlaştığını belirtir (*el-Mufaşşal*, V, 144). Zemahşerî de kelimenin mecazen bu anlamda kullanıldığını söylemektedir (*Esâsü’l-belâğa*, I, 427). Kur’ân-ı Kerîm’de *sahk* kökünden türeyen kelimeler iki yerde “uzaklık” mânasında (el-Hac 22/31; el-Mülk 67/11), hadislerde ise çoğunlukla “ezerek toz haline getirmek” ve “uzaklık” anlamlarında geçer (*Wensinck, el-Mu’cem*, “shk” md.). Sîhâk, tâli hadis kaynaklarında “sevici-lik” mânasında da kullanılmıştır (Ebû Ya’lâ el-Mevsilî, XIII, 476). Literatürde bu ilişkiyi ifade etmek için *tedâlük*, *ityânü’l-mer’eti’l-mer’e* gibi kelime ve ifadeler geçtiği gibi *sahk* ve *müsâhaka* kelimeleri iki erkek veya erkek ve kadın arasında cinsel birleşmeye ulaşmayan hareketleri belirtmek için de kullanılır. Sîhâkın ilk defa, Kur’ân-ı Kerîm’de helâk edilmiş kavimlerden biri olarak zikredilen “ashâbü’r-ress”in kadınları arasında ortaya çıktığı ve Lût peygamberin kavminde yaygın olduğu rivayet edilmiştir.

Fıkıh terimi olarak sîhâk iki kadın arasındaki cinsel ilişki anlamına gelir. Cinsel ahlâka aykırı ve aile düzenini bozan fiillerden olan sîhâkın haramlığı konusunda fakihler arasında görüş ayrılığı yoktur. “Kadınlarınızdan çirkin fiilde bulunanlara karşı aranızdan dört şahit getirin. Eğer şahitlik ederlerse o kadınları ölüm alıp götürünceye yahut Allah onlara bir yol açınca kadar evlerde hapsedin” âyetinde geçen (en-Nisâ 4/15) “çirkin fiil” (fâhişe) kelimesi, Mu’tezile’den Ebû Müslim el-İsfahânî tarafından sevici-lik olarak yorumlanmıştır. Fahreddin er-Râzî’nin naklettiği, Muhammed Abduh ve M. Reşid Rızâ’nın desteklediği bu görüş çağdaş tefsir çalışmalarının bir kısmında da tercih edilmiştir (Karaman v.dğr., II, 29). Eşinden ve câriyesinden başkasıyla cinsel ilişkide bulunmayı haddi aşmak olarak niteleyen âyet (el-Mü’minûn 23/5-7), “Kadınlar arasındaki sîhâk

zinadır” (Ebû Ya’lâ el-Mevsilî, XIII, 476; Heysemî, VI, 256); “Kadın kadınla ilişkide bulunursa ikisi de zina etmiştir” (Ahmed b. Hüseyin el-Beyhakî, VIII, 233) ve “Erkek erkeğin, kadın da kadının avret yerine bakmasın; aynı örtü içinde erkek erkeğe ve kadın kadına tenini dokundurmasın” (Müslim, “Hayız”, 74) gibi hadislerle sîhâk yapan kadınlara Allah’ın lânet ettiğini (Abdürrezzâk es-San’ânî, VII, 334), erkekler ve kadınlar arasında eşcinselliğin yaygınlık kazanmasının kıyamet âlâmetlerinden olduğunu (Hâkim, IV, 483) ve erkeklere benzemeye çalışan kadınları Hz. Peygamber’in lânetlediğini bildiren hadisler (Buhârî, “Libâs”, 61) sîhâkın büyük bir günah ve suç olduğu hakkında gösterilen deliller arasında sayılmıştır. Bazı hadislerde sîhâkın zina olarak nitelendirilmesinin göz zinası vb. ifadelerde olduğu gibi mecazi anlam taşıdığı ve bu fiilin büyük günah olduğunu ifade etme bağlamında söylendiği belirtilmiştir. Türk hukukunda evli kadının sevici-lik fiilini işlemesi zina sayılmamakla birlikte bu durumun haysiyetsiz hayat sürme veya evlilik birliğinin sarsılması kapsamında değerlendirilerek boşanma sebebi sayılabileceği belirtilmektedir (Akıntürk, s. 254).

Ca’ferîler’de sevici-liğin zina gibi cezalandırılacağı yönündeki -tercihe şayan bulunmayan- görüş hariç tutulursa Sünnî ve Sünnî olmayan fıkıh mezhepleri sîhâk fiilinin had cezası değil ta’zîr cezası gerektiren bir suç olduğu hususunda ittifak etmiştir. İlke olarak kamu otoritesinin takdirine bırakılan bu cezanın İslâm hukuk tarihinde uygulmaları eli sopa, yüz sopa, sürgün vb. şekillerde olmuştur. Tıbbî araştırmaların homoseksüel ilişkilerin arka planında organik ya da psikolojik rahatsızlıkların bulunabildiğini ortaya koyduğuna dikkat çeken bazı çağdaş İslâm hukuku araştırmacıları, dava konusu olayda tedavi gerektiren durum varsa hâkime tedaviye karar verme yetkisinin de tanınması gerektiği kanaatindedir (M. Selîm el-Avvâ, s. 230-232). Öte yandan şahitlerin adalet sahibi olmaları şart olduğundan sîhâk suçunu işleyenlerin şahitlikleri geçerli değildir.

Sîhâkla ilgili diğer fikhî hükümler şu şekilde özetlenebilir: Hanefî ve Mâlikîler’e göre iki genital organın (ferc) birbirine temas etmesi abdesti bozarken Şâfiî ve Hanbelî mezheplerine göre bu durumda abdest bozulmaz. Bütün mezheplere göre sîhâk sonucu orgazm meydana gelirse gusletmek gerekir; aksi takdirde gerekmez. Sîhâk sonucu orgazm meydana gelmesi

halinde oruç bozulur ve o günün kazâ edilmesi gerekir. Mâlikî mezhebine göre kazânın yanı sıra kefarete de gereklidir. Sadece mezi gelirse Mâlikî ve Hanbelî mezheplerine göre oruç bozulur; Hanefî ve Şâfiî mezheplerine göre ise bozulmaz. İzzeddin b. Abdüsselâm ve İbn Hacer el-Heytemî gibi fakihler müslüman kadınların sîhâk yaptığı bilinen kadınların yanında mahremiyet ölçüleri açısından erkeklerin yanındaymış gibi davranmaları gerektiği görüşündedir. Şâfiî mezhebinde, müslüman kadınların erkekler tarafından görülmesi sakıncalı olan yerlerinin müslüman olmayan kadınlar bakımından aynı hükmü taşıması yanında, bu tür kadınlarla aynı ortamı rahat biçimde paylaşmanın sîhâk vb. günahlara yola açabileceği endişesinin onların bu kanaate ulaşmasında etkili olduğu anlaşılmaktadır. Bulkinî, Şemseddin er-Remlî ve Hatîb eş-Şirbînî gibi fakihler ise günahkâr olmalarının sîhâk yapanları İslâm dairesinden çıkarmayacağını belirterek bu görüşe karşı çıkmışlardır (ayrıca bk. FUHUŞ; LİVÂTA).

BİBLİYOGRAFYA :

Lisânü’l-‘Arab, “shk” md.; *Tâcü’l-‘arûs*, “shk” md.; Abdürrezzâk es-San’ânî, *el-Muşannef* (nşr. Habîbürrahman el-Azamî), Beyrut 1403/1983, VII, 334; Ebû Ya’lâ el-Mevsilî, *el-Müsned* (nşr. Hüseyin Selîm Esed), Dimaşk-Beyrut 1409/1988, XIII, 476; Hâkim, *el-Müstedrek* (Atâ), IV, 483; Ahmed b. Hüseyin el-Beyhakî, *es-Sünenü’l-kübrâ* (nşr. M. Abdülkâdir Atâ), Beyrut 1414/1994, VIII, 233; Zemahşerî, *Esâsü’l-belâğa*, Kahire 1972, I, 427; Fahreddin er-Râzî, *Meftâhü’l-gayb*, IX, 230; Heysemî, *Mecma’u’z-zevâ’id*, Kahire-Beyrut 1407, VI, 256; İbn Hacer el-Heytemî, *ez-Zevâcir ‘an iktirâfi’l-kebâ’ir*, Beyrut 1408/1988, II, 143; Şemseddin er-Remlî, *Nihâyetü’l-muhtâc*, Beyrut 1404/1984, VI, 194; Buhârî, *Keşşâfü’l-kınâ’*, I, 129, 143; II, 119, 326; V, 15; VI, 95; Muhammed b. Ahmed ed-Desûkî, *Hâşiye ‘ale’s-Serhi’l-kebîr*, Beyrut, ts. (Dârü’l-fikr), I, 119, 126, 523, 529; IV, 316; Mustafa es-Süyûtî, *Metâlibü’l-üli’n-nühâ fi şerhi Câyeti’l-muntehâ*, [baskı yeri yok] 1415/1994, I, 145; İbn Âbidîn, *Reddü’l-muhtâr*, I, 99, 107; II, 100; V, 237; M. Hasan en-Necefi, *Cevâhirü’l-kelem*, Beyrut, ts. (Dâru İhyâi’t-türâsî’l-Arabî), XXI, 387-390; Cevâd Ali, *el-Mufaşşal*, V, 144; Reşid Rızâ, *Tefsîrü’l-menâr*, IV, 358-359; Selâhaddin el-Müneccid, *el-Hayâtü’l-cinsiyye ‘inde’l-‘Arab*, Beyrut 1975, s. 20, 60, 89; Abdülkâdir Üdeh, *et-Tefsîrü’l-cinâ’iyyü’l-İslâmî*, Kahire 1977, II, 368; M. Selîm el-Avvâ, *Fi usûli’n-nizâmî’l-cinâ’iyyi’l-İslâmî*, Kahire 1983, s. 230-232; Abdülmelik Abdurrahman es-Sa’dî, *el-‘Alâkâtü’l-cinsiyye gayrû’s-şer’iyye ve ‘ukûbâtühâ fi şer’i’la ve’l-kânûn*, Cidde 1985, I, 184; Mehmet Boynukalın, *İslâm Hukukunda Zina Suçu ve Cezası* (yüksek lisans tezi, 1995), MÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü, s. 43; Hayreddin Karaman v.dğr., *Kur’an Yolu: Türkçe Meâl ve Tefsir*, Ankara 2006, II, 29; Turgut Akıntürk, *Türk Medeni Hukuku: Aile Hukuku*, İstanbul 2006, s. 254; “Sihâk”, *Mv.F*, XXIV, 251-253; G. H. A. Juybnoll, “Sihâk”, *EI*² (İng.), IX, 565-567.

